

„Greš!“

Dominik mu je požugal s srednjim prstom levice. Imel je navado, da je žugal z levico in s sredincem. Na prstu se je potresel velik, starodaven prstan, v katerem je bil vdelan ahah. Nekoč mu ga je podaril oče.

Lord ni šel. Legel je predenj in ga milo gledal.

„Lord, nič ne bodi hud, saj si priden, moj, samo ti si moj, in jaz tvoj, drugi naju nihče ne mara.“

Dominik je bil izdramljen iz težkih misli. Sedel je k mizi, zamotal izpričevalo in prošnjo in naredil naslov.

„Lord!“

Odšla sta s svežnjem na pošto.

Pred hišnimi vrati je stala Dominikova mama-mačeha.

Prijazno jo je pozdravil in hotel mimo nje.

„Si zopet spal, seveda, naš baronček!“

„Prosim, nisem; pisal sem prošnjo!“

Dominik je pokazal zapečaten sveženj.

Mama se je glasno zasmejala. V smehu je bilo veliko satire, Dominika je zbolelo. Vsak zvok je plusknil v njegovo dušo kakor zaušnica.

„Saj ne bo nič“, se je smejala mama. „Večni kompetent! Kako lepa služba!“

Dominik se je nekoliko ustavil in hotel ugovarjati. Pa ni. Tri luknjice je zabodel s

palico v napol zmrznjeno blato pred hišo, poklical „Lord“ in mirno odšel.

Mama je stala na zimskem solncu pred hišo in gledala za njim.

„Takle je ta človek! Toliko smo potrošili zanj — in sedaj ni nič. Da bi se iznebila tega postopača! Do kruha smo ga spravili — dovolj ima. Meni je skrb samo za moje otroke!“

Dominik je šel s povešeno glavo proti pošti. Pod pazduho je tiščal sveženj listin in jih pritiskal k sebi. Zadnja nada — v Bosno, si je mislil. Če mi še tu izpodleti — potem — no, potem . . .

Mimo pokopališča je prišel. Na desnem vogalu blizu zida je stal edini kamenit spomenik, Dominik se mu je odkril.

„Potem, mama, grem za teboj . . .“

Z vrbe, ki je rastla koncu pokopališča, so se vsuli kričeči vrabci, kakor bi se ustrašili Dominikove misli.

„Res, mama, saj vidiš, da mi ni živeti.“

Dominiku so se tresle ustnice, kakor bi legal nanje jok.

„Kar naredim — vse je nič. Vse trgovinske knjige sem očetu prepisal in uredil, letne račune sklenil, za tri žage sem napravil načrte — nič, vse nič. Dve leti že nisem imel nove obleke, nikamor ne grem, nič ne

Simon